



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theoni. 186.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πέραν ἢ δραστηρώτερον ταύτη γίνεσθαι
οἰόμενος. ἔφασκε γὰρ τοῖς ἐν ποι-
εασμοῖς ἔσθ' ἔτι διχραίνεσσι. τίς γὰρ
ἦός ἐστι πατρὸς πατὴρ; ἵνα ἐμφαν-
τικώτερον τῇ ἐρωτήσει πῶς ἀποδείξει
ἀποφανεί. ἔτι καὶ ἀλλαχόθεν, ὡς ἐπον-
θεῖ γυνάμει ἀκατακλύστον τῶ θεῷ
προσεύχεσθαι; τῇ ἐρωτήσει πῶς ἀπο-
πῆσαι σαφέστερον δᾶσθαι ποιόμενος.
ταῖς μὲν γὰρ ἀποφάσεις πολλοὶ καὶ
ἀπλόγην πολῶσι. τὰ δὲ καὶ ἐπε-
ρώτησιν παραχρῆμα, καὶ πείθει καὶ
ἐπισημαίνει, καὶ παραότιος δόξαν τῶ
λέγοντι περὶ πῆσαι.

Θεοδοσίω χολαστικῷ. ρπε.

Theodosio Scholastico. 185.

Ἐγὼ τὰ ἐπιτηδύματα ὧν οὐκ ἔστι
τὸ τέλος βιωφελές, ἐδὲ τέχναις εἶναι
ὀφείλομαι, ἀλλὰ ματαμοτηχίας ἢ κα-
κοτεχνίας. τεχνικὴν γὰρ ἔστι τὸ πρὸς
τὸ χεῖρ ὄμιον καὶ κοινωφελές βλέπειν.

Ego studia ea, quorum finis vitæ huma-
næ nihil commodi affert, ne artes quidem
esse statuo, verum ματαμοτηχίας καὶ κακο-
τεχνίας, hoc est inanes & improbas artes.
Artificiosum enim hoc demum est, id sibi
propositum habere, quod hominum vitæ
commodum atque utile.

Θεῶνι ἑπισκόπῳ. ρπς.

Theoni. 186.

Ὁ ἀπόστολος, ὁ σοφώτατε, τοὺς
μὲν τὰ ἐπιτηδύματα φρονεῖν αἰπαρά-
μηνος ἔφη, ἡμεῖς δὲ τὸ πολίτευμα ἐν
οὐρανοῖς ὑπάρχει, τοὺς μικρὰ καὶ φαῦ-
λα παρασπίλας τοῖς μεγάλα καὶ νεανί-
α καὶ ἀπτασίτων. οἱ μὲν γὰρ εὐτέλεις εἰσὶ
καὶ ταπεινοί. οἱ δὲ μεγαλοφυεῖς καὶ οὐ-
ρανομικεῖς. τοὺς δὲ καὶ τῶν ἀδελ-
φῶν φρονεῖν καταπέλλων ἔλεγε, μὴ
τὰ ὑψηλὰ φρονεῖν, ἀλλὰ τοῖς τα-
πεινοῖς συναπαρτίμενοι. οὐ τὰ ὑψη-
λότερα αὐτοῖς φαντάζεσθαι καλύων,
ἀλλὰ πῶς ὑψηλῶν καὶ πῶς μεγαλαυ-
χίας ἐπιπέπων. Ἄλλο γὰρ μεγαλο-
φροσύνη, τὸ τίς, μεγαλοφυχία, καὶ
ἄλλο ὑψηλότητα, τὸ τίς, ἀλαζο-
νεία. ἡ μὲν γὰρ πάντα δεύτερον ἡγεῖ-
ται τὰ συμβαίνοντα τῶ οἰκείῳ ἀνδρείας;
ἡ δὲ πάντας ἀνθρώπους δεύτερος τῶ οἰ-

Apostolus, vir sapientissime, cum eos,
qui terrena sapiunt, obiurgasset, his verbis
usus est, Nostra autem conuersatio in cæ-
lis est: iis videlicet, qui praua & improba
faciunt, eos qui ingentia & præclara ope-
ra edunt, opponens. Illi enim viles & ab-
iecti sunt: hi autem animi magnitudine præ-
diti, atque insignis cuiusdam proceritatis.
Rursum, ut eos qui aduersus fratres inso-
lenter se efferunt, reprimeret, adhunc mo-
dum loquebatur. Non alta sapientes, sed
humilibus consentientes. Non quod eos
res supra mundum positas animo agitare
prohiberet: sed ut superbiam ac iactantiam ex-
cinderet. Aliud enim μεγαλοφροσύνη, hoc
est animi magnitudo, aliud superbia, hoc
est, arrogātia designat. Siquidem illa omnia,
quæ accidunt, infra suam fortitudinem po-
sita esse ducit: hæc autem omnes homines

Q q

utilitate sua inferiores esse censet. Illa res mundo sublimiores ante oculos sibi proponit: hæc terrenas somniat. Illa diuinam & præclarā gloriam expetit: hæc intercutis cupiditate flagrat.

κείας ἐτελείας. ἢ μὲν τὸ ὑψηλὸν φαντάζεται. ἢ δὲ τὰ ἐπίγεια ὀνειροπωλεῖ. ἢ μὲν τὸ θεῖον ἢ ἀοιδίμον κλέος ποθεῖ. ἢ δὲ τὸ σαρκικὸν ὀρέξεται.

Eidem. 187.

Τῷ αὐτῷ. ρπζ.

Φρόνημα & φρόνησις haud eandē significationem habēt. Illud enim elationem, hæc prudentiam significat. Illud superbiam, hæc temperantiā. Illud aduersus alios impetum facere: hæc nihil eorum, quæ decet, prætermittere. Illud denique eos, qui virtutum ornamentis præditi sunt, ornatu spoliat: hæc autem inferiores etiam exornat. Ac propterea illud odio, hæc laudi atque admirationi est. Illud omnium voce laceratur: hæc prædicatione effertur. Quæ cū ita sint, ut φρόνησις, hoc est prudentiam excolas, φρόνημα autem, id est elationē atque impetum aduersus proximos radicatus euellas, enitere.

Οὐ ταυτὸν φρόνημα καὶ φρόνησις. τὸ μὲν γὰρ ἔπαρμα δηλοῖ. ἢ δὲ, σωφροσύνη. τὸ μὲν, ὑψηλότητα. ἢ δὲ, σωφροσύνη. τὸ μὲν, τὸ κατὰ τὴν πέλας ἐπιφύεσθαι. ἢ δὲ, τὸ μηδὲν τῆς ἀρετῆς παρορθεῖν. καὶ τὸ μὲν, τὸς ὑψηλοῦς ἀρετῆς κεκοσμημένους ἀποκοσμεῖ. ἢ δὲ, καὶ τὸς ἡπίονας κοσμεῖ. διὸ καὶ τὸ μὲν μισεῖται. ἢ δὲ, θαυμάζεται. τὸ μὲν ἀποκηρύσσεται. ἢ δὲ, ἀνακηρύσσεται. τὸ μὲν φρόνησιν τοῖσι, ταῦτα τὸ κατὰ τῆς πλησίον ἐπιφύεσθαι. αὐτῶν ἀναπαύσασθαι πειράσθαι.

Eidem. 188.

Τῷ αὐτῷ. ρπθ.

Equidem ipse humilitatem ab animo magno & excelsō, superbiam autem à vili & abiecto proficisci existimo. Atque hoc confirmant, Deo charus Abrahā, & Pharisæus. Etenim ille diuino colloquio fruēs, terram sese ac cinerem appellabat: hic autem, etiā à nemine commotus efferebatur, animūque arrogantem gerebat, ac seipsum vniuerso orbi anteferre conabatur.

Ἐγὼ μὲν ἀπὸ μεγαλοφύου καὶ ὑψηλοῦ νομικῆς ψυχῆς τίθεισθαι ἡρώμεν τὸ ταπεινοφροσύνην, ἀπὸ δὲ ἐυτελεῶς καὶ φαυλοτάτης τὸ ὑψηλότητα. καὶ τὸ ἐγὼ εἰσθάνεται, ὅτι θεοφιλῆς Ἀβραάμ, καὶ ὁ φαρισαῖος. ὁ μὲν γὰρ θεῖας ἀπολαύων ὀμιλίας, γινώσκει καὶ ἀποδοῦναι αὐτῷ σκάλει. ὁ δὲ μηδὲ ὡς ἀσκητικῶς ἐπήρετο, καὶ μέγα ἐφρόνει, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης αὐτῷ ἀρθεῖναι ἐπιχειρεῖ.

Zosimo Presbytero. 189.

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. ρπθ.

Eum, qui docere aggreditur, facere oportet, atque ita loqui. Qui autem non facit, cum ne verba quidem facere conuenit. Prior enim inter summos collocabitur: posterior autem non modò pœnas illic dabit, sed etiam ridiculum hic sese præbebit. Cauillorū enim ac sannarum materia auditoribus erit. Quamobrem aut facientē

Τὸν μὲν διδάσκειν ἐπιχειροῦντα, πρῶτον γὰρ, καὶ ἔπειτα φράζειν. τὸ δὲ μὴ φράσσοντα, ἐδὲ φράζειν ἀχρηστῶς. ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς τὸς κορυφαίους τάτας τεταξέεται. ὁ δὲ δεύτερος ἢ μόνον δικαίως σκείσει δάσκει, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ γέλωτα ἐφλήσει. καμφοδίας γὰρ ὑψηλότητι τοῖς ἀχροταῖς γινώσεται. καὶ τοιγαροῦ